

vil man finde Vidnesbyrd derom. Naar man skulde gaa til en Ordning af Forsvaret, maatte man selvfølgelig først spørge: Hvad er det bestaaende, og hvorledes maa Manglerne ved det bestaaende afhjælpes? Man skal derimod ikke begynde med at gøre Regnestykker og at sætte finansielle Grænser. Det gælder om at afhjælpe Manglerne, og naar man er færdig dermed, udregner man, hvad det koster. Det var den Fremgangsmaade, Generalen brugte, og det er den eneste Fremgangsmaade, der fører til noget. Naar der saa bliver spurgt, hvad var da det finansielle Resultat af hans Undersøgelser, er det ganske naturligt, at man henleder Opmærksomheden paa, hvorledes Udgifterne ere i andre Stater. Naar man tager det højeste Beløb, der var krævet i Forsvarskommissionen — Højre optog det i sit Forslag — og sammenligner det med det Beløb, der udredes i vore Nabolande, viser det sig, at selv om man tager det Forslag, der var fremsat af Højre, ville Udgifterne pr. Individ være mellem 9 og 10 Kr., medens den i Norge er 10 Kr. og i Sverige over 15 Kr. Man kan altsaa ikke sige, at Sagkundskaben har stillet overdrevne Fordringer. De ekstraordinære Udgifter have ogsaa været stærkt paa Tale; men man maa jo erindre, at det er Meningen, at Pengene hertil skulle tilvejebringes ved en Ekstraskat paa alle dem, der have en Indtægt af 3,000 Kr. og derover. Den langt overvejende Del af Gaardmandsstanden bliver derved fritagen. Men mange af de Udtalelser, vi have hørt her om de store Udgifter, der behøves, ere væsentlig fremsatte af Folk, der ikke ville komme til at bære nogen Del af Byrden. Det fik endda gaa. Men naar de tillige ville bestemme Anvendelsen, kommer man ind paa det gale. For jeg skulde dog mene, at de af os, der skulle bære Byrden, nærmest maa have Ret til at tale med, naar Talen er om Pengenes forstandige Anvendelse.

Naar jeg nu vender mig til at tale om et Omraade, hvor jeg er hjemme — Hærloven og Befæstningsloven —, taler jeg som sagkyndig, og jeg taler til Tingets Medlemmer for derigennem at gøre mig Umage for at gøre dem klart, hvad det er, der vil tilvejebringes, naar Ændringsforslagene til de forelagte Forslag vedtages. Selvfølgelig skal jeg væsentlig holde mig til de større Spørgsmaal. Men jeg kan dog ikke forbigaa to ganske smaa Bemærkninger af sproglig Natur.

Det er foreslaaet at indskyde en ny

Paragraf, der lyder saaledes — jeg haaber, den højtærede Formand tillader mig at oplæse den —:

„Faste Befalingsmænd af Reserven af de forskellige Grader have Rækkefølge efter de faste Befalingsmænd af Linien af de tilsvarende Grader. Dog bevare faste Befalingsmænd af Reserven, der have været faste Befalingsmænd af Linien i den samme Grad som den, de have af Reserven, deres Rækkefølge i denne Grad af Linien.“

I min Skoletid var der en dansk Grammatik, hvori Nødvendigheden af at anvende Pronominer var paavist, og som et Eksempel var der anført følgende, som maaske nogle her kunne huske: „Peter lovede Peters Fader, at Peter vilde forbedre Peter, og at Peter vilde forbedre Peter, glædede Peters Fader meget.“ Den nævnte Paragrafs Affattelse er ganske i Stil hermed, men det er dog ikke et Lovsprog, der gerne skulde indføres her.

Den anden sproglige Bemærkning, jeg ønsker at gøre, er følgende: Der staar om Kornetter, at de rangere „lige under“ Sergenter. Det hedder paa Dansk „lige efter“. Saaledes har det i det mindste hidtil været Brug at sige. Disse „Kornetter“ ere de tidligere Sekondløjtnants-elever. Denne Benævnelse syntes man ikke om, man ønskede den ombyttet med en anden. I tidligere Tider kaldtes de paagældende ved Fodfolket Fændrikker, ved Rytteriet Kornetter og ved Artilleriet Stykjunkere. Hvis man nu vilde forandre Benævnelsen, hvorfor saa ikke føre den tilbage paa naturlig Maade? At bruge netop Benævnelsen „Kornet“, der kun anvendes i Rytteriet, forekommer mig besynderligt. Overhovedet var det lidt mærkeligt at se, da vi fik Lovene forelagte, at skønt Forsvarsministeren er baade Krigsminister og Marineminister, saa var Marineministeren paa det rene med, at det burde hedde „Premierløjtnanter“ og „Sekondløjtnanter“, men Krigsministeren vilde have, at det skulde hedde „Overløjtnanter“ og „Underløjtnanter“. Det have vi faaet rettet. Det er dog ganske naturligt, at man bruger samme Benævnelse i begge Etater.

Til § 11 i Loven om Hærens Ordning er der af ærede Medlemmer stillet et Ændringsforslag vedrørende Garnisonsfordelingen. Denne Bestemmelse hører i Virkeligheden slet ikke hjemme i denne Paragraf. § 11 giver nemlig kun Bestemmelser om Fordelingen af det værnepligtige Mandskab. Man har udeladt en Paragraf, der stod i alle vore tidligere Hærlove, og som